У сім`ї Степана Мусійовича та Фросини Харитонівни Приходько Яків був четвертою дитиною — після Павла, Галини, Оксани. Як і всі діти ходив до школи. Коли траплялась вільна година, любив сидіти у парку та малювати кам`яну скіфську бабу, що розташувалась на невисокому горбочку посеред парку в оточенні старих дубів, лип, кленів та стрункіх високих сосен. Тут зійшлися краса і історія стародавнього села Сулимівка.

Була в хлопця мрія стати художником. І вона збулася. Після закінчення сільської семирічки, поїхав до Києва, де вступив у художній технікум. У ті далекі тридцяті роки не легко було навчатися сільському хлопчикові. Сім`я жила в нестатках — шестеро дітей виховували Приходьки. Треба було заробляти на хліб і до хліба.

У 1937 році закінчив технікум і склав екзамени до Київського художнього інституту. Ті, хто знав Якова Приходька, розповідали, що він був одним з найкращих студентів. Народний художник України О.Олійник, який разом навчався з Приходьком в інституті з 1937 по 1941 рік, згадує:"Яків був кришталево чистою людиною, дуже талановитим студентом, дисциплінованим; принциповим і хорошим громадським діячем. У товаришів користувався великою повагою і авторитетом.

В 1939 році він був учасником фінської кампанії у складі групи добровольців-студентів нашого інституту.

Я знав і батька Якова — Степана Приходька, він бував в інституті. Батько — кавалер чотирьох Георгієвських хрестів, розвідник...

На початку Великої Вітчизняної війни Приходько, я та інші студенти добровільно пішли на фронт. Були в окремому розвідбатальйоні 147-ї стрілецької дивізії Південно-Західного фронту, разом брали участь у боях під Києвом. Десь у серпні 1941 року Яків і командир взводу пішли в розвідку і більше в нашу частину не повернулись. Лише після війни стало відомо про ратні подвиги Приходька".

На фінський фронт він пішов з групою тринадцяти студентів-добровольців. Потрапив у лижний батальйон. Коли на вокзалі прощався, наказав сестрі Надії, яка в той час працювала в Києві:

"Батькам — ні слова, поки не повернуся з відрядження!"

А коли повернувся, не любив згадувати про свій похід проти фіннів. Взявся за підручники, книги, почав працювати над дипломною роботою. Зосереджений, цілеспрямований, неговіркий, ніби весь був заглиблений у свою мрію. Запам`ятався він студентам однокурсникам і своєю сміливістю.

Війна застала його студентом четвертого курсу Київського художнього інституту в Яремчі, де він мав проходити практику. Звідси на платформі добрався до Києва. Невдовзі Яків командир кулеметної обслуги на бронепоїзді, бере участь у кровопролитних боях на підступах до столиці України...

Яків Приходько в окопах Голосіївського лісу захищає Київ від фашистів. 20 серпня 1941 року його поранило в ліву ногу і праву руку. Напівживого відправили в госпіталь, а коли твердо став на ноги, направили в 383-ю шахтарську дивізію Південного фронту. Частини цієї дивізії, знесилені в боях, з великою напругою сил стримували ворога, не дозволяли йому просунутись вперед. Місто Красний Луч так і не віддали ворогу. Його оборона тоді мала не тільки оперативно-тактичне значення, а й економічне. Країні і армії потрібне було вугілля, як хліб, і краснолуцькі гірники продовжували добувати його і видавати “на гора”. У цих місцях Якову Приходьку довелося битися з фашистами.

Його добре знали в дивізії як відважного і кмітливого воїна. Газети “Знамя Родины” і “Большевистский натиск” не раз повідомляли про подвиги Приходька.

У 383-й дивізії Яків Приходько з`явився, як метеор, яскраво спалахнув і згорів. У розпалі жорстоких боїв за місто Красний Луч прийшов він із госпіталю після поранення обстріляним, бувалим воїном. З першого знайомства з командиром дивізії К.Приваловим і комісаром М.Корпяком привернув до себе виняткову увагу.Командування вирішило призначити його командиром роти автоматників. З перших днів командування ротою виявився вмілим, досвідченим командиром. Він надзвичайно швидко згуртував навколо себе людей. Під його командуванням рота стала боєздатним, міцно згуртованим колективом.

“Люди любили його, повірили в нього і пішли за ним у вогонь і воду”, — вже після війни напише до Київського художнього інституту комісар дивізії М.Корпяк.

Рота автоматників старшого сержанта Приходька вдень і вночі вела успішні бої з гітлерівцями. Рішуче і сміливо водив своїх бійців у лігво ворога відважний командир і нещадно знищував його там, де з ним зустрічався.

За героїчний одинадцятигодинний бій біля с. Грабівка його було представлено до звання Героя Радянського Союзу, але в співробітників нагородного відділу була своя думка і Якова Приходька нагородили орденом Леніна. Після того пам`ятного бою, письменник Борис Горбатов, зустрівшись з відважним воїном, писав у газеті “Правда”: ”Його голова була у закривавленій пов`язці. Розповідає він неохоче, але вся дивізія знала уже

історію будинку у Грабівці. У цьому кам`яному мішку одинадцять годин підряд тримався Приходько з двома бійцями. Ворог не міг його взяти.

Німці оточили будинок і зрешетили всі стіни кулями. Але як і раніше з слухового віконця вбивчо цокотів автомат Приходька. І косив німців. Вони стали закидати будинок гранатами, кидали їх у вікна, на дах, черех димохід. Приходько ловив гранати і кидав їх на фашистів. Вже півбудинку обвалилось під мінами і гранатами, вже були поранені і бійці і Приходько, але шахтарі не думали здаватись. Тоді німці підпалили будинок. Їдкий дим поповз по стінах, запекло газовою шахтою, знайомим запахом смерті. Але шахтарі з обвалу і газу, із вогню звикли виходити живими. Приходько витяг поранених бійців у надійне місце, де не так жарко, і замовк. Німці вирішили, що він згорів, а він, діждавшись темноти, прийшов до своїх і поранених бійців вивів. Так обороняються шахтарі".

2 лютого 1942 року газета "Правда" помістила фотографію Якова Приходька. Він у шапці з перев`язаною головою, руки міцно стискають автомат. Тут же стаття спеціального кореспондента Бориса Галанова "Одинадцять годин", в якій описано бій старшого сержанта Приходька. 20 лютого 1942 її повністю передрукувала орган ЦК КП(б)У і Верховної Ради УРСР газета "Комуніст" під назвою "Зневажаючи смерть". Отже, про героїчний вчинок командира роти автоматників біля с. Грабівки знали багато людей — на фронті і в глибокому тилу.

Після бою, поранений Приходько кілька годин пролежав у госпіталі, а потім вдягся і з перев`язаною головою повернувся у свою частину.

Його життя обірвалося через дванадцять днів після публікації в "Правде" — в районі села Княжівка на річці Міус. 14 лютого взвод із роти Приходька проводив нічну операцію. Командир роти наказав йому залишитись у розташуванні роти і не вмішуватись у нічний бій. Але на світанку до Приходька прибіг зв`язковий:"Наших оточили!" — одним подихом випалив боєць. Приходько швидко кинувся на допомогу. Оцінивши ситуацію, повів атаку на групу фашистів, яка оточила наших бійців. Довгі черги його автомата нещадно косили фашистів. Скovані несподіваним згубним вогнем, вони залягли у глибокому снігу. Приходько стріляв, швидко міняючи свою позицію. І німцям здалося, що на них налетів цілий взвод. Вони поспішно розімкнули кільце оточення і відійшли за пагорб.

Тепер по Приходьку вдарив фашистський кулемет, потім — міномети. Сніг вихором закрутився навколо сміливця. Яків Приходько впав, широко розпростерши руки, наче підбитий сокіл крила. Він лежав у снігу, ніби прислухався, як стогне рідна земля Любов до неї і запалила в ньому священну ненависть до ворогів.

Через 29 років, 14 лютого 1971 року, на місці загибелі Якова Приходька відкрито пам`ятник. Спорудили його члени патріотичного клубу “Подвиг” м. Красний Луч. У центрі пам`ятника поклали мармурову плиту з написом: “Якову Степановичу Приходьку. Комуністу, бійцю, художнику. Загинув у нерівному бою 14 лютого 1942 року.

Він — на посту,
Він стереже планету,
Він у тобі живе,
Твоє безсмертя — в ньому”.